

Тимофій БОРДУЛЯК (Дрогобич)

ОТЕЦЬ ТИМОТЕЙ БОРДУЛЯК: РОЗДУМИ ОНУКА

Багата на таланти й знаменитості наша українська земля. Не один її куточок прославив нас, бо народились і зросли на тих частинах землі великі люди нашої Церкви, літератури, науки, культури, громадські, державні та військові діячі. До видатних людей Галичини належить також отець Тимотей Бордуляк – український письменник, церковний і громадський діяч, учитель і просвітянин.

Народився Тимотей (Тимофій) Бордуляк 2 лютого 1863 р. в селі Бордуляки, Бродівського повіту (тепер району Львівської області) в селянській родині. За легендою, далекий предок був козаком у Богдана Хмельницького та брав участь у битві під Берестечком. У бою був тяжко поранений, але спромігся дійти лісами до місця, де його, знесилоного, знайшли люди, допомогли й вилікували. Тут він і залишився, одружився і побудував собі хату в лісі. Відтак, його нащадки утворили село Бордуляки.

У родині Гната і Єви Бордуляків (дівоче прізвище Єви – Кузик) було семеро дітей – Тимотей (Тимофій), Віктор, Лука, Григорій, Андрій, Марія та Ганна. Родина була глибоко релігійною, національно свідомою. Тимотей від матері перейняв любов до казок, пісень, яких вона знала багато, а батько навчив наполегливості в праці. Дитинство майбутнього письменника проходило серед гарної сільської природи. Змалку допомагав домашнім пасти худобу, любив ходити в ліс по всякі ягоди та гриби.

У селі школи не було. Коли хлопцеві минуло сім років, пішов до школи в містечко Станіславчик. Кожного дня проходив пішки густим лісом понад п'ять кілометрів. У листі до О. Маковея Т. Бордуляк згадував, як одного зимового вечора разом із громадою школярів, повертаючись додому, почув виття вовка. Діти кинулися тікати, а він, найменший, відстав і залишився сам. “Не знаю, як довго я біг, – згадував він, – но вкінці опустили мене сили, опустила притомність, я впав на сніг і так лежав в лісі край дороги, аж поки родич, повідомлений другими хлопцями про се, що сталося, не виїхав до мене і ледве живого забрав на сани”.

Закінчив початкову школу в 1876 р. Наполегливість, добра пам'ять, любов до книги допомогли йому підготуватися і восени того ж року успішно скласти іспити до Львівської гімназії. В українській гімназії Т. Бордуляк був одним із найкращих учнів. Він приємно згадував учителів Дем'яна Гладилевича та Михайла Полянського. Там захоплювався вивченням латинської, грецької, німецької, російської і французької мов. Аби поліпшити матеріальне становище, давав приватні лекції. З великою любов'ю знайомився з творами Т. Шевченка, Г. Гейне, Н. Ленау, Л. Гельті, Ю. Федьковича.

Гімназисти таємно приходили на звіти й концерти до “Академічного Братства”. Там Т. Бордуляк познайомився з І. Франком, І. Белеєм, М. Павликом. В “Академічному Братстві” гімназисти слухали лекції, реферати, самі брали участь у дискусіях. Для молоді ім’я Івана Франка було дуже привабливим. Тоді Т. Бордуляк почав писати вірші, які записував у спеціальний зошит під заголовком “Carmina”.

Закінчивши гімназію в 1884 р., вступив на богословський факультет Львівського університету. Вивчаючи теологічні науки, займався й літературною освітою. У листі до О. Маковея про цей період писав: “Тут читав вже я більш серйозно, систематично: студював язик і літератури – російську, польську, французьку, читав солідні твори про естетику і критику, через два роки ходив-ем правильно на виклади руської мови і літератури проф. О. Огоновського, учився, крім того, по-італійськи і без всяких трудів засвоїв собі той язик. Можу сказати, що в семінарії через тих 4 роки я працював серйозно над своїм літературним образованием, оскільки се залежало від моїх сил і обставин”. Тут вивчив також арабську, старовірську, сирійську та халдейську мови.

У 1887 р. Т. Бордуляк віддав кілька своїх творів із зошита “Carmina” професорові Г. Цеглинському, редакторові журналу “Зоря”. Професор надрукував у “Зорі” лише “Русалку”, решту відкинув. Це змусило початківця переглянути власні твори. Г. Цеглинський, помітивши талант, хотів щось порадити, але засоромлений хлопець більше не звертався до нього, про що з часом дуже шкодував.

У 1888 р. Тимотеї Бордуляк закінчив університет, одружився з Антоніною Косович із відомого священничого роду, висвятився на священника, дістав право вчителювати в школі і в липні поїхав на парохію в село Утіховичі на Перемишлянщині. До парохії входили три села, три церкви й школа. Незважаючи на великий обсяг душпастирської праці, перекладав і друкував у газеті “Діло” 1890 р. повість І. Тургенева “Годинник” (“Часы”).

У березні 1890 р. Т. Бордуляк переїхав працювати в село Голгоча на Підгаєччині й поселився з сім’єю у селі Заставці. Там одержав листа від Д. Гладилевича, який докоряв йому за мовчання в літературі. З думкою професора гімназії, доброї, розумної та справедливої людини, Т. Бордуляк дуже рахувався. Між ними зав’язалося листування. І він знову взявся за перо. Написав “Осінній сонет” і надіслав Д. Гладилевичу, який надрукував його в “Зорі”. Окрилений публікацією і підтримкою свого наставника, Т. Бордуляк написав оповідання “Дай, Боже, здоровля корові” і “Мати”, які опублікували в газеті “Діло”, а також поезії “Я чоловік”, “Ліс”, “Сівач”, “З зимових сонетів” і “Нетямущим”, які були опубліковані в журналі “Зоря”.

У 1892 р. Д. Гладилевич помер. Це була для Т. Бордуляка велика втрата людини – наставника, друга, порадника, одностудця. За життя Д. Гладилевича вдалося опублікувати лише твори “Дай, Боже, здоровля корові”, “Мати”, “Осінній сонет”. Тільки в 1899 р. вийшла збірка оповідань Т. Бордуляка “Ближні” (в редакції “Діла”), де на титульній сторінці написано: “Сю працю мого пера присвячую пам’яті незабутнього мого професора и невіджалованого руского патріота ДАМІЯНА ГЛАДИЛОВИЧА. (†16/1 1892 р.). Автор”. Примірник цієї книжки Т. Бордуляк, на знак глибокої поваги до Д. Гладилевича, подарував його братові Адольфові, а той передав її синові Степанові, який залишив її своїм синам

Адольфіві й Максимові. У 1993 р. на XII з'їзді дрогобичан діаспори на Союзівці (Кергонкстон, США) вони вручили мені, онукові о. Тимотея Бордуляка, цю книжку, яка тепер зберігається як велика реліквія.

У Заставцях Т. Бордуляк написав оповідання “Дід Макар”, “Самітня нивка”, “Ось куди ми підемо, небого”, “Бузьки”, “Для хворого Федя”, “Бідний жидок Ратиця”, “Іван Бразилієць” та інші. Оpubліковані твори письменника високо оцінили І. Франко, О. Маковей, П. Грабовський, М. Коцюбинський. І. Франко переклав польською мовою “Дай, Боже, здоровля корові” і опублікував у журналі “Tydzień”.

У своїх творах Т. Бордуляк показував реальне бідне життя селян, тягар податків, селянську еміграцію, їхні проблеми. У повісті “Дай, Боже, здоровля корові”, яка була першою і визначила спрямування й характер усієї творчості письменника, він показав сцени з життя бідняка Матвія Баса. Автор знайомить читача з господарством: старенька, з маленькими вікнами хатина, а в ній п'ятеро голодних дітей у полатаних сорочках. Всі чекають на тата. Побачивши його, вигукують: “Тато! Тато! Корова!” Відчиняють ворота. Матвіїха “лебеділа” до корови, гладила її по боках. Всі повеселішали. Спостережливий художник змальовує і доїння корови, і приготування молочної каші, і смакування нею. Як святу молитву на честь своєї годувальниці, вигукують: “Дай, Боже, здоровля корові!”.

Благородство душі убогої людини письменник розкрив у новелі “Дід Макар”. Єдиний годувальник сім'ї Семен Грушка, який “працював, заробляв, тиснув гріш до гроша, зодягав і живив себе, жінку і п'ятеро дітей”, загинув. І його дружина з дрібними сиротами залишилась без всяких засобів до існування. Лише жебрак дід Макар, найубогіша в селі людина, до глибини душі був схвильований горем дітей, їх непевним майбутнім. Він прийшов до висновку, що мусить допомогти беззахисній родині. Поділивши свій “достаток” із сиротами, він задоволено заявляє: “Аж тепер, на старості, чую я себе цілком щасливим, коли маю дрібних дітей, коли маю про кого дбати, кого годувати”. Вчинками Макара Т. Бордуляк підкреслює високі моральні якості простої людини.

На захист знедоленого селянства, яке змушене було покидати рідний край, виступали такі прогресивні письменники, як І. Франко, П. Грабовський, В. Стефаник, Леся Українка та багато інших. Цій актуальній темі Т. Бордуляк присвятив новели “Ось куди ми підемо, небого”, “Бузьки” та “Іван Бразилієць”. В останньому творі цієї трилогії – “Іван Бразилієць” – письменник показав подорож емігрантів у заокеанську країну та їх життя там. Шлях Івана Загуменного від села Скороходи до Бразилії і його перебування в цьому “благословенному” краю – це тернистий шлях десятків і сотень знедолених, які в пошуках щастя втратили й те, що мали, а багато з них помирали від голоду і пошестей. Іван Загуменний, як і безіменний герой із новел “Ось куди ми підемо, небого” та “Бузьки”, – уособлення тисяч інших бідняків, що пішли мандрувати світами, аби знайти роботу.

У 1893 р. Т. Бордуляк переїхав до села Городища Тернопільського повіту. Тут продовжив свою творчу діяльність, налагодив зв'язки з літературними колами Східної і Західної України, активно листувався з І. Франком, О. Маковеєм, М. Коцюбинським та іншими письменниками. У своїх творах продовжував описувати життя бідного селянина – зокрема в новелах “Жура”, “Діти”, “Нічний привид”, “Михалкові радощі”, “Рішучий крок”, “Для хворого Федя” та інших.

У новелі “Нічний привид” письменник змалював випадок із життя патріота і народолюбця отця декана Н., якого “поставив руський загаль кандидатом на посла”. Твір містить критику урядової політики в Галичині під час виборів до австро-угорського парламенту. В розповіді правдиво відтворена атмосфера політичної боротьби під час виборів послів до парламенту.

Оригінальною у художньому плані є новела “Для хорого Федя”. У родині бідного селянина Марка Бурого тяжко захворів єдиний син – маленький Федь. Дитя лежить і тяжко стогне. У хаті холодно, бо нічим протопити. Родина має деякі гроші, за які можна придбати дров, але присяжний велить заплатити податок. Марко заплатив податок, а щоб ogrіти хату, йому залишається груша. Він відчуває відповідальність перед грушею, прашурами; він не знає, як жити без дерева, що єднало його з предками. Розгубленість і невпевненість селянина позначається на фіналі твору.

У 1903 р. в Києві вийшла збірка Т. Бордуляка “Оповідання з галицького життя”. Газета “Киевские отклики” вмістила рецензію, де рецензент ставить збірку поруч із творами І. Франка.

Поряд із священничою і літературною діяльністю о. Т. Бордуляк брав активну участь у громадському житті, захищав селян перед сваволею сільської влади, перед несправедливими судами, агітував проти спольщення українців, дбав про поширення освіти. В 1900 р. організував дві школи (в Городищі та Носівці) з українською мовою навчання. У Носівці заклав читальню і громадський шпихлір. Заснував осередок “Просвіти”, став його головою. Розпочав будівництво нової мурованої церкви замість старої дерев'яної. У 1903 р. він дістав запрошення приїхати в Полтаву на свято відкриття пам'ятника Івану Котляревському. Однак через фінансові труднощі не зміг поїхати, лише для ювілейного альманаху надіслав психологічний нарис “Жура”.

У Городищі в родині Бордуляків народилися Тит, Наталя і Віктор. Село Городище було закутком на Тернопільщині – без своєї пошти, без залізничного сполучення, далеко від трас. Щоб мати постійний контакт із літературними колами, у 1905 р. Бордуляки переїхали до Великого Ходачкова. Це село розміщене на трасі до Тернополя (12 км), мало залізничну станцію, пошту. Тут у сім'ї письменника народилася четверта дитина – Марія.

Тоді ж з'явилися такі твори Т. Бордуляка, як “Федь Триндик”, “Вістка”, “Переднівок”, “Прохор Чиж”, “Ювілят”. Крім того, письменник займався перекладами. У 1909 р. його обрали головою сільського осередку “Просвіти”, членом управи шкільними справами. Він допоміг заснувати кооператив “Сільський Господар”, позичкові каси. Був призначений ординаторським шкільним комісаром із контролю за навчанням релігії в навколишніх селах.

Почалася Перша світова війна. Великий Ходачків став ареною боїв. То був надзвичайно важкий період життя письменника. Село з присілком було дуже зруйноване. Багато селян померло від ран, тифу та інших хвороб. У помешканні о. Т. Бордуляка розірвався снаряд, знищивши цінні речі, бібліотеку, рукописи. Великий Ходачків переходив із рук у руки – приходили то росіяни, то німці.

Після війни запанувала польська влада. Почалася пацифікація. У Великому Ходачкові було багато поляків. Треба було захищати селян від польського впливу, який зростав за підтримки влади.

У сусідньому селі Денисові сталася велика пожежа. Отець Тимотей організував допомогу погорільцям – декілька підвід із хлібом, соломною, різними продуктами. Коли поляки отруїли двох донечок української письменниці-патріотки Іванни Блажкевич – Любу та Софійку, а саму її тяжко побили, покалічили, то він першим приїхав на допомогу.

До душпастирської служби отець Тимотей ставився дуже ретельно, вважаючи її святим обов'язком. До кожної недільної чи святочної проповіді готувався ґрунтовно, підбирав численні приклади, давав духовні повчання, писав до кожної з них детальні тези, частина з яких збереглася у нашому родинному архіві.

Часто відвідував селян у їхніх домах, виконуючи різні священні обов'язки (сповіді тяжко хворих, похорони, посвячення помешкань і господарств у часі Йорданських свят тощо). При цьому давав селянам різні корисні поради, любив вести з ними розмови, глибше пізнавав їхнє життя, вникав у їхні нелегкі проблеми і таким чином знаходив нові теми для своїх творів. На початку 1920-х років о. Тимотей став почесним крилошанином, а через 10 років його призначили радником Митрополичої консисторії з правом носіння фіолетового ковпака й червоного пояса.

Уже в похилому віці письменник вивчав англійську мову, продовжував працювати над українською літературною мовою. На матеріалі, зібраному під час війни, Т. Бордуляк написав оповідання “Батюшка Спиридїон” і “Татаре”, а також “Варочка”, “Молитвеник”, “Громадський писар з Прунькова”, “Обжинки”, перекладав “Слово о полку Ігоревім”, а також окремі твори Софокла, Кріспа, Гейне, Данте, Достоевського, Сенкевича та інших.

Оповідання “Татаре” та “Батюшка Спиридїон” автобіографічні. Автор від свого імені розповідає про те, як війна проходила через село, через його дїм і сім'ю, через нього особисто. Якщо в цих оповіданнях Т. Бордуляк показав війну, яку бачив своїма очима й серцем, то у двох інших антивоєнних оповіданнях змалював пригоди, яких зазнали під час війни “гарна молода жінка Маринка Дубенська” та “Дарія Батючка... найпобожнійша жінка в цілій громаді”, – від імені першої ведеться розповідь у “Варочці”, від імені другої – у “Молитвеннику”.

Багато літературознавців помилково вважають, що о. Т. Бордуляк у 20–30-х рр. ХХ ст. не займався літературною діяльністю. Незадовго до свого 70-річчя він у листі до В. Радзкевича писав: “Щодо моїх літературних творів, то я маю такий плян: всі ті оповідання і нариси, що є надруковані в збірці під назвою “Ближні” року 1899, і ті оповідання, які після були надруковані по фейлетонах різних часописів, і ті речі, які в мене знаходяться в рукописах і які я тепер пишу, і то інтенсивно пишу, щоб “відбити” за той час, який я стратив через війну і через інші перешкоди, які потім наступили, – видати в своїм часі в кількох томах, і я певний того, що таке видання моїх творів буде добрим вкладом в українську літературу і що я їх не постидаюсь”.

Але мрія не судилося здійснитися. Наприкінці 1935 р., їдучи на уроки в село Забойки о. Т. Бордуляк простудився і дуже захворів. 16 жовтня 1936 р. він помер. Поховали його в свіжо збудованому гробівці на цвинтарі в селі Великий Ходачків. Падав дощ, але на похороні було багато людей, в тому числі із сусідніх міст і сіл.

Тимотей Бордуляк як літератор не замикався у своєму селі, на своїй парохії, а підтримував постійні контакти не тільки із сусідами-священниками, але й із сучасними письменниками, літературознавцями та видавцями, зосібна з І. Франком,

О. Маковеєм, Д. Гладиловичем, І. Белесем, М. Коцюбинським, Г. Величком, Василем Лукичем, В. Стефаніком, А. Чайковським, Б. Лепким, В. Щуратом, І. Кревецьким, І. Блажкевич, В. Радзикевичем, О. Назаруком та іншими.

Листування, а надто особисті зустрічі з цими людьми мали для нього неабияке значення, включали його у вир літературного життя, відвертали увагу від щоденних клопотів, надавали йому наснаги до творчої праці. Він постійно цікавився новинами літератури не тільки української, але й зарубіжної, все намагався якось дістати потрібну книжку. Мав велику бібліотеку.

Друкуватися було нелегко. Публікації творів Т. Бордуляка в основному з'являлися на сторінках галицьких часописів. Твори видавалися окремими книжками 28 разів, в тому числі в Києві – 8, у Харкові – 7, у Львові – 6, у Полтаві – 4, у Черкасах – 2, у Москві – 1 раз. Крім того, окремі оповідання друкувалися в різних збірниках. Останні з публікацій – оповідання “Батюшка Спирідіон” в регіональному річнику “Тернопілля – 95” і оповідання “Татаре” в журналі “Дзвін”, № 2 за 2003 рік. У 2010 р. вийшла збірка “Невідомі твори”, в якій подані оповідання “Старець”, “Обжинки”, “Громадський писар з Прунькова”, “Татаре”, “Батюшка Спирідіон”, “Варочка”, “Молитвеник”, переклади із давньогрецької (“Електра” Софокла), латинської (“Змова Катиліни” Саллюстія Гая Кріспа) і давньоруської (“Слово о полку Ігоревім”) мов, вірші, присвячені Т. Бордулякові, тощо. Науковим редактором збірки є видатний літературознавець, професор Дрогобицького педагогічного університету імені Івана Франка Михайло Шалата, який написав ґрунтовну вступну статтю “До скарбниці української літературної класики” і розлогі коментарі.

Під час всеукраїнського Форуму видавців 2010 р. у Львові проходила презентація збірки “Невідомі твори” в приміщенні Львівського національного університету імені Івана Франка. Серед тих, що виступали на презентації були проф. М. Шалата, проф. Б. Якимович, проф. С. Гальченко, проф. М. Гнатюк, проф. А. Содомора та багато інших. Вони високо оцінили цю збірку та висловили пропозицію видати всі твори Т. Бордуляка окремим виданням до 150-річчя з дня його народження. Презентація цього збірника проходила також в багатьох місцях Львівської, Івано-Франківської та Тернопільської областей.

Дослідженнями літературної творчості о. Тимофея Бордуляка займалися Е. Лисенко, Л. Горболіс, Ж. Дмитренко, О. Петраш, В. Лесик, О. Засенко, І. Приходько, М. Шалата, І. Денисюк, В. Півторадні, П. Кононенко, М. Сіренко, Г. Сім'я, В. Вихрущ, П. Баб'як, А. Яківчук, В. Хома, Я. Тимусь, В. Ждан, А. Пасько та інші. На матеріалі творчості Т. Бордуляка Е. Лисенко й Ж. Дмитренко захистили кандидатські, а Л. Горболіс – докторську дисертації.

100-річчя від дня народження Т. Бордуляка було відзначене статтею у тернопільській обласній газеті. 125-річчя письменника в 1988 р. відзначалося урочисто. У приміщенні, де колись було пробство, а в пізніші часи – сільський клуб, відкрито пам'ятну таблицю з барельєфом і написом: “У цьому будинку з 1905 по 1936 роки жив український письменник Тимофій Гнатович Бордуляк”. Цю таблицю виготовила група ініціаторів на чолі з директором Денисівського краєзнавчого музею Богданом Саваком – ентузіасти, яким вдалося перемогти опір комуністичної влади. Відтак, у переповненому клубі відбувся великий літературно-мистецький вечір. 28 березня 1988 р. літературно-художній вечір, присвячений цій

же річниці, відбувся в актовому залі Тернопільського музею. 125-річний ювілей Т. Бордуляка відзначили статтями “Літературна Україна” (6 жовтня 1988 р.), газета українців Польщі “Наше слово” (27 березня 1988 р.), журнал “Жовтень” (№ 4, 1988), а також деякі львівські, бродівська, козівська та інші газети.

8 червня 2000 р. відкрито та освячено бронзову плиту о. Тимотею Бордулякові в селі Утіховичах Перемишлянського району – на стіні церкви св. Михаїла. На плиті поряд із барельєфом є напис: “Пам’ятна плита встановлена у 1989 р. з нагоди 100-річчя від року праці в селі Утіховичах українського письменника, вчителя, священика і громадського діяча Т. Г. Бордуляка”. Скульптор – Владислав Вітошан, член Спілки художників України. Плита виготовлена з ініціативи викладача СШ №1 міста Перемишляни, активіста національного відродження, голови районної Спілки інтелігенції Івана Путили, за кошти із добродійних акцій, які проводив Перемишлянський просвітницький краєзнавчий клуб “Ерудит”. Встановлення і відкриття цієї пам’ятної плити затягнулося на 11 років, оскільки православна громада села (до неї тоді ще належало близько 70 % селян) категорично протестувала – бо ... о. Тимотей був греко-католицьким священиком. За тих 11 років міжконфесійні стосунки змінилися, в церкві почергово відправляють Службу Божу православні та греко-католики (яких тепер стало значно більше).

У грудні 1991 р. в селі Станіславчик Бродівського району, де колись навчався в початковій школі майбутній письменник, відбулися урочистості з нагоди присвоєння школі імені Тимофія Бордуляка й відкриття пам’ятної дошки з іменем видатного земляка. В урочистостях взяли участь учні, вчителі, гості із сусідніх сіл, з Бродів і Радехівщини. Директор школи М. Сторожук, відкриваючи урочистості, прочитав свій вірш “У кожний дім селянський, чи житло...”, присвячений Т. Бордулякові. Цю подію описала бродівська газета “Голос відродження” (19 грудня 1991 р.). Відтоді щороку в цій школі відзначається день народження письменника.

130-річчя Т. Бордуляка було відзначене в багатьох газетах. У Мюнхені (Німеччина) український журнал “Християнський голос” (2 лютого 1993 р.) умістив статтю “З галереї видатних українців: о. Тимотей Бордуляк”.

Дня 14 липня 1991 р. урочисто відкрито бронзовий пам’ятник о. Тимотею Бордулякові в селі Великий Ходачків (скульптор Роман Вільчушинський, архітектор Борис Гаврилюк). Монумент споруджено з активною допомогою багатьох ентузіастів за кошти мешканців села, місцевого колгоспу і виконкому сільради. На відкриття приїхали гості з Тернополя, Козови, навколишніх сіл, із Бродів, із села Бордуляки, депутати Верховної Ради України Завадовська і Зарудний та онуки – Тимофій і Нестор Бордуляки. Місцевий священик о. Іван Борисюк освятив пам’ятник і відправив панахиду. На відкритті пам’ятника цікаві промови чергувалися з виступами хору, окремих співаків і декламаторів. Земляки з рідного села письменника – Марія Гонтарик, Марія Борачок і Ганна Грига – привезли з цього села, з Бордуляків, землю, яку разом з онуками о. Тимотея урочисто висипали до підніжжя пам’ятника.

22 липня 2001 р. громадськість села Городище Зборівського району урочисто відзначила 110-ту річницю (фактично це була 108-ма річниця) приїзду на вперше засновану тут парохію о. Т. Бордуляка та 100-ту річницю початку будівництва за його ініціативою та під його керівництвом мурованої церкви. Урочистості почалися

зі Служби Божої та посвячення води на церковному подвір'ї. Службу відправляли та посвячували воду дев'ять священників на чолі зі зборівським деканом. Відтак відбулося святкове віче.

31 січня 2003 р. в селі Великий Ходачків урочисто відзначили 140-річчя від дня народження о. Т. Бордуляка. Вранці від церкви до цвинтаря пройшла процесія з хрестом, хоругвами, двома вінками з китицями червоної калини та синьо-жовтими стрічками. Процесію очолили священники. У поході взяли участь церковний хор, мешканці села та численні гості. Біля могили відправлено панахиду. Слово про отця Тимотея виголосив о. Андрій Галиш. Продовженням ювілею стала урочиста академія, яка відбулася в переповненому сільському клубі. Ювілейні заходи були також у Тернополі та Станіславчику. В часописах з'явилися нові цікаві публікації про невтомого подвижника української духовності.

На основі матеріалів академії Богдан Савак підготував книжку “У пошанівок отцю Бордуляку”, де помістив виголошені реферати із творчою характеристикою авторів. Книжка вийшла у 2006 р. під егідою Тернопільського обласного краєзнавчого музею. У 2007 р. побачила світ книжка Лариси Горболіс “Тимофій Бордуляк. Життя і діяльність”.

Серед авторів, які пишуть про Т. Бордуляка, є і поети. Свої поезії, зокрема, йому присвятили Георгій Петрук-Попик (“Хата Тимофія Бордуляка”), Богдан Бастюк (“Порогові старої хати”), Борис Демків (“Дай, Боже, здоров'я корові”), Микола Сторожук (“У кожний дім селянський чи житло...” та “Після відвідин могили Тимотея Бордуляка у Великому Ходачкові”), Михайло Шалата (“Парафії отця Тимотея Бордуляка”), Ніна Романяк (“І донині” та “Предтеча”), Володимир Ліпкевич (“Посвята Тимофію”).

2 лютого 2008 р. у Великому Ходачкові урочисто відзначили 145-ту річницю з дня народження о. Тимотея Бордуляка Службою Божою в церкві, панахидою біля пам'ятника письменникові та урочистою академією в сільському клубі. 3 лютого 2008 р. у с. Станіславчик відбулося відкриття та освячення вказівного знаку з таким текстом “– Бордуляки 4 Народився класик української літератури, священник Тимотей Бордуляк (1863–1936),” а відтак у сільському клубі села Бордуляки відбулася літературно-музична композиція. 7 лютого 2008 р. в приміщенні Бродівського районного Народного дому відбулася християнська духовна академія “З Богом у серці, з любов'ю до людей”, присвячена 145-й річниці від дня народження о. Т. Бордуляка. У лютому 2008 р. в Музеї Івана Франка у Львові провели виставку творів і фотографій Т. Бордуляка. 22 травня в селах Утіховичі й Добряничі Перемишлянського району провели духовно-літературно-музичну академію “Людина великого серця і доброти...”, присвячену цьому ж ювілею, а 14 вересня в селі Голгоча Підгаєцького району відбувся літературно-художній вечір, присвячений о. Т. Бордулякові.